

En kristen og synden

”Når nu Jesus er død for dine synder, og har tilgivet dig, er et så ikke en fribillet til at synde løs”? Da jeg efter fik min studentereksamen var jeg et år på KFS’s ledertræningscenter, hvor en del af arbejdet bestod i at rejse rundt for at evangelisere på gymnasier og handelsskoler i Danmark, var det et spørgsmål, der dukkede op flere gange.

På sin vis er det et godt spørgsmål. Det springer ud af evangeliets radikalitet. Men hvad tænker vi om det spørgsmål? Hvad kan vi svare?

Vi er ikke de første der har fået det spørgsmål. Når man læser Romerbrevet igennem bliver det tydeligt, at Paulus også stod over for den anklage. På et tidspunkt stiller han spørgsmålet om ”vi skulle gøre et onde, for at det gode kan komme, *sådan som nogle bagtaler os for og påstår, at vi siger*” (3,8). Der er altså nogle der har opfattet det, Paulus sagde, som et fripas til at synde.

Senere i brevet stiller han selv spørgsmålet: ”Skal vi blive i synden for at nåden kan blive så meget større” (6,1), og senere spørger han ”Skal vi synde fordi vi ikke er under loven, men under nåden” (6,14).

I denne artikel skal vi se på, hvad Paulus svarer til den slags spørgsmål. Hans mest udførlige svar finder vi i Romerbrevet kapitel 6.

Nåden er større end synden

I kapitel 5 i romerbrevet forkynder Paulus nådens triumf. Grundtonen fra vers 12 er at nåden er større end synden. Guds nåde er kommet os rigeligt til gode (v.15). I slutningen af det afsnit siger han: ”Blev synden større, er nåden blevet så meget desto større” (v.20). Grundtanken er at nåden er så stor at synden ikke kan overgå den. Det er evangeliet i dets radikale tilgivelse: Synden kan aldrig blive større end den nåde, som evangeliet kommer med.

Det er på den baggrund, at Paulus stiller spørgsmålet om, hvorvidt vi skal blive i synden. Paulus svar går ud på at vise os, hvad det er for en virkelighed vi står i, når vi tilhører Jesus. Pointen er, at når det først går op for os, *hvem* vi er som kristne, så bliver det indlysende for os, at vi må kæmpe mod synden.

Første svar: Du er død fra synden

Det først svar kommer i vers 2: Som troende er hører du ikke længere hjemme i syndens verden. Du er død fra den, og derfor skan og skal du ikke længere leve i den.

En gang imellem flytter vi fra et hus til et andet, eller fra en by til en anden by. Det er i en vis forstand også sket for en kristen. Han er allerede flyttet ud af syndens verden, og ind i Guds rige. Det er den virkelighed Paulus beskriver, når han siger at vi er ”døde” fra synden.

Påstanden om at vi er døde fra synden, kræver en forklaring. For det rejser jo spørgsmålet: Hvordan er det sket? Svaret er, at det skete da vi voksede sammen med Jesus.

Vokset sammen med Jesus

I vers fem siger Paulus at vi er "vokset sammen med ham". Der er flere udtryk i den forklaring, som Paulus giver, der udfolder denne sammenvoksning. I vers 3 siger han, at vi er "døbt til hans død". I vers 6 siger han, at vi er "vokset sammen med ham", og i vers 8 at vi er "døde med Kristus".

Døbt til hans død

Når vi døber et menneske slår vi det i åndelig stand ihjel. Det bliver korsfæstet sammen med Jesus. Ved mange dåbshandlinger er der tradition for at man, før selve dåben, tegner korset tegn for barnets pande og bryst. Det sker for at minde om, at dette barn døbes til at tilhøre den korsfæstede og opstandne. Det hænger sammen med at vi er *døbt til hans død*. I dåben slås vi ihjel. Når et menneske dør begraver vi det – og det skete også med os da vi blev døbt. Vores syndige menneske er allerede lagt i graven. (v.4). Derfor kan Paulus i brevet til galaterne sige at "Jeg er korsfæstet med Kristus. *Jeg lever ikke mere selv*" (Gal 2,19b-20).

Bemærk de tre udtryk han bruger: *korsfæstet, begravet, tilintetgjort*.

Opsummeringen af alle disse billeder finder vi i vers 7: "den, der er død, er jo frigjort fra synden". Vi skylder ikke længere synden noget. Vi er afgået ved døden, og skylder ikke den gamle verden noget.

Vi skal lade være med at synde, fordi vi ikke længere er syndere. Det er det første svar, som Paulus giver på dette spørgsmål.

Andet svar: Du er opstået med Jesus

Når du er sammenvokset med Jesus, i hans død, så er du det også i hans opstandelse. Dåben knytter dig sammen med den korsfæstede og genopstandne Jesus. Jesu opstandelse bliver retningsgivende for vores liv. Hvad mener Paulus med det? Jesu opstandelse er en sejr over synden. Hans opstandelse er bevis på at han har "lagt synden bag sig". Han har sonet den én gang for alle.

Nu er pointen så, at *det der skete med Kristus, skete også med den troende*. Du er allerede opstået med Jesus. Kristus blev opret fra de døde (v.4), og derfor skal vi også leve et nyt liv (v.5). Som kristen er du opstået med Jesus. Det betyder, at du har allerede lagt synden bag dig. Derfor skal en kristen "leve et nyt liv" (v.5).

Jesu opstandelse er på den måde et mønster for en kristen. På den yderste dag skal vi opstå *som* han opstod. Den virkelighed finder vi nævnt i fx Fill 3,20-21, og den er nærmere udfoldet i 1 Kor 15. Men forkyndelsen her er endnu mere radikal: *du er allerede opstået med Jesus*. Som kristen er du faktisk allerede en ny skabning (Jf 2 Kor 5,17). I Efeserbrevet siger Paulus, at et troende menneske allerede er sat i himlen.

Lev dette nye liv. Du har fået en kæmpe gave med Jesus. Hans død er blevet til frelse for dig, og han kalder dig nu til at lade hans opstandelse blive retningsgivende for din opstandelse.

Disse to svar – at du er død fra synden, og opstået med Jesus, opsummerer Paulus med formuleringen: "Sådan skal også I se på jer selv: I er døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus." (v.11).

Tredje svar: Lev det nye liv

Tredje svar tager udgangspunkt i, når du er opstået med Kristus er du blevet sat over på livets side. I afsnittet, der gik forud for Rom 6 viste Paulus, som nævnt, hvordan nåden og retfærdigheden triumferede over synden og dommen. Nu kalder han så den enkelte troende til at leve midt i denne triumf. I 5,21 sagde han at "synden har hersket i og med døden". Nu er Jesus kommet, og derfor skal "nåden... herske ved retfærdighed til evigt liv ved Jesus Kristus, vor Herre."

Dette nådens herredømme står en kristen allerede i. Retfærdigheden er kommet med Jesus – og derfor skal vi som tror stille os til rådighed for denne retfærdighed.

Lev det nye liv du allerede har fået. I filipperbrevet tegner Paulus billede af en kristen der hører hjemme i Guds nye verden. Han siger at vores borgerskab er i himlen (3,20). Og det lys kalder han de troende til at leve i.

Danmark har ambassadører i flere forskellige lande. En ambassadør hører ikke til i det land, han lever i, men hører til i Danmark, og det liv han lever i det pågældende land, er i høj grad styret af de moralske værdier vi har i Danmark. Sammenligningen halter måske lidt, men alligevel; Som kristne hører vi til i en anden verden – og vi er kaldet til at leve efter de værdier, der gælder i den nye verden.

Fjerde svar: Synden gør noget ved os – og det gør nåden også

Hvad sker der med et menneske, hvis det bare synder løs, uden at leve i et opgør med synden? Problemet her er, at synden ikke bare et sådan en "statisk" størrelse – den kan komme til at gøre noget ved os, hvis vi ikke lever i opgør med den.

I det efterfølgende afsnit peger Paulus på, at " " den, I stiller jer til rådighed for som trælle og viser lydighed, må I også være trælle for og vise lydighed". Synden gør noget ved os. Hvis vi giver den frit spil i vores liv, ender den med at forblinde os og slå os ihjel.

I vers 19 forklarer Paulus det med at dengang brevets læsere lod sine lemmer trælle for urenheden *så blev I lovløse*. Synden gjorde noget ved dem.

Hebræerbrevet forfatter taler om noget han kalder for syndens bedrag (Hebr 3,13). Synden kan komme til at blænde en kristen – og kan ende med at vi går bort fra Jesus. Og så dør vi. Derfor må en kristen altid leve i et opgjort forhold til Jesus.

Det er den negative side af denne virkelighed. Men for en kristen er der også en positiv. At leve i et forhold til Jesus gør noget ved os. Nå vi lever hos Jesus *får vi den frugt at vi helliges* (v.23). En kristen har fået Guds hellige Ånd. Og han skaber frugt i vores liv. Det er ham der skaber hellighed, retfærdighed og glæde i en troendes liv.

Et opgjort forhold til Jesus

Den første del af denne artikel har kredset om spørgsmålet: Hvorfor skal vi ikke synde – og svaret er ganske enkelt: Fordi du ikke længere hører til i syndens verden. Du tilhører Jesus. I den anden del af denne artikel vil jeg pege på hvor vi gør det konkret for os selv. Jeg har selv hørt fra prædikestolen – og også selv sagt det – at vi må leve i et opgjort forhold til Jesus. Hvad vil det sige – og hvordan gør vi det i praksis?

Her er skriftemålet en virkelig god hjælp. Jeg har en fornemmelse af, at der er mange der ikke helt ved hvad et skriftemål er, og nogle ser næsten en katolsk pater side med en person i skriftestolen, bare de hører ordet. Det er ærgerligt, for der er en vældig kraft i skriftemålet.

Slår man op i en dansk ordbog kan man om skriftemålet læse at det er "At redegøre for noget, man ikke skulle have gjort". Det er faktisk en god definition. Skriftemål er at man går til en kristen bror eller søster og fortæller ham eller hende om synd i ens liv man har begået. Og på den baggrund beder man sammen til Gud om tilgivelse for den synd, og ens kristne søster eller bror kan så på Guds vegne tilsige en forladelse af sine synder.

En af skriftemålets store styrker, synes jeg, er at den gør både *synden* og *tilgivelsen* konkret. Lige så konkret, som jeg nævner mine synder lige så konkret er det at jeg er en synder.

Men lige så konkret, som at jeg forkyndt tilgivelsen i skriftemålet, så virkeligt og konkret har jeg virkelig tilgivelse og nåde.

Christian S. Maymann